

דלקות חניכיים נפוצות גם אצל ילדים.. בשלב הראשון הן הפיכות וניתנות לריפוי מלא. מחלות החניכיים הן תורשתיות ומדבקות. אם בן משפחה סובל ממחלת חניכיים כל המשפחה חייבת להבדק.

דלקת החניכיים היא המחלה הנפוצה ביותר בקרב ילדים. רבים חושבים שמחלת החניכיים היא מחלה של מבוגרים בלבד, אולם מחקרים הראו, כי דלקת החניכיים נפוצה בילדים וגם במבוגרים. לרוב הילדים יש דלקת בחניכיים ("ג'ינג'ביטיס"), שהיא השלב הראשון של מחלת החניכיים. הסימנים המאפיינים אותה בדר"כ הם:

(1) נפיחות

(2) אודם

(3) דימום במגע קל

הדלקת נגרמת על ידי מושבות חיידקים הגורמות לתגובה דלקתית של הגוף. הדלקת תעלם לאחר ניקוי יסודי, לאורך זמן. ובמילים אחרות, סילוק הרובד ושמירה שלא יצטבר מחדש.

לעיתים הדרך היחידה לגלות מחלת חניכיים היא על ידי ביצוע בדיקת חניכיים, מאחר שהמחלה כרונית, שקטה, וללא תלונות הילד.

דלקת החניכיים (ג'ינג'ביטיס) היא "הפיכה" זאת אומרת ניתנת לריפוי מלא מבלי להשאיר כל נזק אם תטופל בזמן. כמו בכל מחלה, הזנחה עלולה לגרום לנזקים בלתי הפיכים.

שלב חמור יותר במחלות החניכיים הינה דלקת של הרקמות התומכות את השיניים ("פריודונטיטיס"). הסימנים המאפיינים

פריודונטיטיס הם:

(1) דימום בצחצוח או באכילה.

(2) חניכיים נפוחות אדומות מבריקות.

(3) נסיגת חניכיים וחשיפת שורשים.

(4) ריח רע מהפה שלא עובר למרות הניקיון.

פריודונטיטיס יכולה להופיע באחת מהצורות הבאות:

(1) התחלתית מקומית או ממושטת. מתאפיינת באובדן רקמות תומכות עקב הזנחה וחוסר הגיינה אוראלית.

(2) אגרסיבית מקומית. פוגעת בילדים ובמתבגרים בגילאי העשרה. פוגעת בעיקר בשיניים החותכות ובטוחנות, וגורמת לאיבוד עצם רבה באופן מקומי, למרות הימצאות של רובד ואבנית בכמות קטנה.

(3) אגרסיבית ממושטת בעיקר בתקופת ההתבגרות, פוגעת בכל הפה. מאופיינת בהימצאות רמות רובד ואבנית גבוהים, הרס רב של הרקמות התומכות הגורמות לשיניים ניידות.

(4) קשורה למחלות מערכתיות בגנפכגון: סוכרת סוג 1, תסמונת דאון, תסמונת קינדלר ו Papillon-Lefevre syndrome.

מחלת החניכיים הינה מחלה משפחתית

מחקרים חדשים מראים שמחלת החניכיים היא מחלה מדבקת. בני משפחה יכולים להדבק על ידי הרוק. ל 30% מהאוכלוסייה קיימת נטיה גנטית לפתח מחלת חניכיים חריפה, לכן אם בן משפחה אחד סובל ממחלת חניכיים, מומלץ לכל המשפחה להבדק!

מחלות חניכיים נפוצות במתבגרים עקב חוסר מוטיבציה לשמירת הגיינה אורלית. אך, מחקרים הראו, כי ילדים ששמרו על הגיינה טובה עד גיל 10, ימשיכו בכך גם בבגרות, לכן חשוב מאד חינוך להגיינה אורלית מגיל צעיר. שינויים הורמונאליים של פרוגסטרון ואסטרוגן מגבירים את זרימת הדם לחניכיים, מורידים את סף הרגישות, ולכן החניכיים נפוחות אדומות ורגישות יותר. עם ההתבגרות, תעלם הרגישות ותחול התייצבות, לכן חשובה מאד השמירה על הגיינה טובה מאד בתקופת ההתבגרות.

עצות להורים

חשובה מאד אבחנה מוקדמת. חייבים בדיקה תקופתית על ידי מומחה לרפואת חניכיים, ובאופן קבוע.

אם מחלת החניכיים יציבה לטיפול, יש להפנות לבדיקות כלליות דרך רופא הילדים.

תרופות רבות גורמות ליובש שגורם לנזקים בחלל הפה. יש הטוענים כי שחיקת שיניים היא תורשתית, משפחתית. היא יכולה לגרום להרס מנגנון התאחיזה של השיניים בלסת (הפריודונטיום, במיקרים קיצוניים יש לישקול סד לילה).

חוקרים מאמינים שמחלת חניכיים יכולה להיות מדבקת, ולעבור בין בני המשפחה על ידי הרוק. לכן, אם לבן משפחה מחלה פריודונטלית, כל בני המשפחה חייבים להבדק. המניעה הטובה ביותר היא הגיינה אורלית מעולה.

הרגלי הגיינה

מגיל שנה מומלץ להתחיל להשתמש עם מעט משחת שיניים. מברשת שיניים חייבת להיות רכה קטנה ועדינה. מומלץ להחזיר את המשחה עמוק לתוך סיבי המברשת כדי שהילד לא יאכל אותה.

יש לשמש דוגמא אישית להגיינה של הפה. יש לבצע ביקורים דחופים לניקוי חניכיים ושיניים על ידי השיננית וביקורות על ידי רופא החניכיים.
חיוך בפה מלא, ריח נעים, ושיניים יפות תורמים רבות להופעה אישית, לדימוי ולהערכה העצמית.